חוץ לסכך: **המגילה הואת.** שכתובים בה סמני הקטורת איך להכירם וסדר פיטומו: **מעתה.** אין להזכירם לגנאי שהרי ניכר שכוונתם היתה לשמים שהרי עכשיו מסרה להגון

אלו הן הממונים פ"ה שקלים

מון פסק : שהגים שהום במוכם שם של של היינים בכים המיך ביינות: מפשה וון שהום במות שאי במוכם שהיי עפקי מתחם שהום ל הלבה ב בתבי' גוברים. הם שממון הקדש מחת ידם והם פודין ערכין וחרמין וכל מלחכת ההקדש נעשה על ידם: אמרכלין. למעלה מן הגוברים והוא נוטריקון אמר על כלו ובגמ׳ יליף לה הממונים אלו מקרא: גב' כסיליקין. והוא שררה למעלה מן האמרכל: גוברין. אע"ג דבקרא לא כמיב גוברין מסברא ידעינן שהיו גוברין

מוסריז את המגילה הזאת אלו לאלו ועכשיו שאינן

בית אבא (א) נאמנים הילך את המגילה והזהר בה וכשבאתי והרציתי הדברים לפני ר"ע זלגו עיניו

דבשבאור דווי גדור דוויבו ב לפני די עי זקנו על דבעות ואמר מעתה אין אנו צריכין (רשאין) להזכירן לגנאי: אלעזר על הפרוכת: "שהיה ממונה על אורגי

פרוכת: בפנחם המלביש: שהיה מלביש בגדי כהונה

גדולה מעשה בכהז א' שהלביש לאיסמרמיות א' ונתז

לו שמונה זהובים ואית דאמרין תרי עשרי יהב ליה: הלכה ב מתני' אין 6 פוחתין ימשבעה אמרכולין ושלשה גזברין

יואין⁵ עושין שררה על (²) הצבור פחות משנים חוץ מבן אחיה שעל חולי מעיים ואלעזר שעל הפרוכת שאותן קיבלו רוב הצבור עליהן: **גב'** אין

פוחתין מג' גזברין ומז' אמרכולין תני ^המשני כתליקין הדא הוא דכתיב ^וויחיאל ועוויהו ונחת גזברין ועשאל וירימות ויזבד ואליאל ויסמכיהו

ומחת ובניהו אמרכולין פקידים מיד כונניהו ושמעי אחיו קתיליקין במפקד יחזקיהו המלך ועזריהו נגיד

בית אלהים המלך וכ"ג כשהוא חותם הגזבר חותם נותנו (י)לאמרכול אמרכל חותם ונותנו לקתליקון

קתליקון חותם ונותנו לכהן גדול כ"ג חותם ונותנו למלך וכשהוא מתיר המלך רואה חותמו ומתיר כ"ג רואה חוְתמו ומתיר קתליקין רואה חותמו

ומתיר אמרכל רואה חותמו ומתיר גזבר רואה

חותמו ומתיר: אין עושין שררה על הצבור בממון

פחות משנים: רבים נחמן בשם רבי מנא על שם

יוהם יקחו את הזהב ואת התכלת ואת הארגמן²

אמר ר' (נחמיה) חמא בי רבי חנינא מפסולת של לוחות העשיר משה הרא הוא דכתיב "פסל לך שני לוחות אבנים פסל" לך שתהא הפסולת שלך אמר" ר' חנין מחצב של אבנים טובות ומרגליות

(גילה) ברא לו הקב"ה מתוך אהלו וממנו העשיר

משה כתיב 1 והביםו אחרי משה עד בואו האוהלה תרין" אמוראין ח"א לגנאי וח"א לשבח מ"ד לגנאי

המון שקין המון כרעין (ד) חמון קופר אכיל מן דיהודאי ושתי מן דיהודאי כל מדליה מן דיהודאי ומ"ד לשבח

מחמי צדיקיא ומזכי מוביא דוכת למיחמי יתיה: הלכה ג מתני' יד' חותמות היו במקדש וכתוב

עזאי אומר ה' היו וארמית כתוב עליהן עגל דכר גדי חומא דל וחומא עשיר עגל" משמש עם נסכי

בקר גדולים וקטנים זכרים ונקבות גדי משמש עם

נסכי הצאן גדולים וקטנים זכרים ונקבות חוץ משל אילים איל משמש עָם נסכי אילים בלבד

חומא משמש עם נסכי שלש בהמות של מצורע

ימי שהוא מבקש נסכים הולך לו אצל יוחנן שהוא ממונה על החותמות ונותן לו מעות ומקבל ממנו חותם בא לו אצל אחייה שהוא ממונה על הנסכים

ונותן לו חותם ומקבל ממנו נסכים לערב באין זה אצל זה ואחיי מוציא את החותמות ומקבל כנגדן

מעות ^האם פחתו פחתו לו וישלם יוחנן מביתו ואם הותירו הותירו להקדש שיד הקדש על העליונה

מי שאבד חותמו ממתינין לו עד הערב ואם מצאו לו כדי חותמו נותנין לו ואם לאו לא היו נותנין לו ושם היום כתוב עליהן מפני הרמאין:

גבו׳ ואוכבן עואי חומא דל למה היה מביא לוגו עמו ברם כרבנן מביא גדי נסכי רחל מה

מן מה דתנינן גדי משמש פנסכי צאן גדולים וקטנים זכרים ונקבות הדא אמרי נסכי רחל כנסכי גדי דכתיב ככה יעשה לשור האחד או לאיל האחד או לשה בכבשים או בעזים לשור © האחד למה נאמר מגיד שלא חלק בין נסכי עגל לנסכי שור שהיה בדין בן הצאן מעון נסכים ובן הבקר מעון נסכים אם מצאנו שחלק בין נסכי כבש לנסכי איל

עליהן עגל זכר גדי וחומא בן

בתני' מז' מרכולין. תניא בתוספתא פ"ב גזברין מה הן עושין פודין את

הערכין ואת החרמין ואת ההקדשות וכל מלאכות הקדש בידן מרכולין מה הן עושין ז' מפתחות עזרה בידן רצה אחד מהן לפתוח אינו יכול עד שיכנסו כולן מרכולין פותחין וגזברין נכנסין ויולאין ולפי כבוד הנכנסין היו יולאין אמר הודה למה נקרא שמו מרכול מפני שהוא מר על הכל פי׳ מר אדון לשון מרות ירושלמי תנא אין פוחתין מב' כתילקין הדא הוא דכתיב ויחיאל ועוזיהו ונחת גזברין ועשהאל וירימות ויוזבד ואליאל ויסמכיהו ומחת ובניהו מרכולין פקידים מיד כנניהו ושמעי אחיו כחילקין כשהוא חותם הגזבר נותנו לאמרכול מרכול חותם ונותנו לקתלקום וקתלקום לכ"ג וכ"ג למלך ואין עושין שררה פחות משנים מפורש בבבא בתרא

פרק א' דכתיב והם יקחו את הזהב: ד' ד' חוסמוס וכסוב עליהן זכר גדי חוטה. מפרש ואזיל למה הולרכו לפי שנסכיהן חלוקין זה מזה : ארמית. לפי שמלומדין בלשון כשדים בגלות בבל: חוטא דל וחוטה עשיר מצורע עני מצורע עשיר ותכן בערכין על ז' דברים הנגעים באין לפיכך נקרא חוטא. עני מביא חורין או בני יונה אחד לעולה ואחד לחטאת ואשם זה הכבש שהיה לריך לנסכים אבל מלורע עשיר מביא ג' בהמות חטאת ועולה ואשם ואין חטאת ואשם טעונין נסכים אלא חטאתו ואשמו של מצורע לפי שאינן באין על חטא דבנגעיה איכפר ליה שמיק במין על משנו לבנגעים מיפפי ליים מטאיה והקרבנות אינן באין אלא להכשירו בקדשים: גדולים וקטנים. שאין חילוק בנסכים בין עגל לשור ולמה היה חומט ניושם ו.... של מצורע והלא נסכיהן כשאר כבשין שבאין של מצורע והלא נסכיה בשאר מצורע כבש עגל לשור ולמה היה חותם לאשם ולחטאת

לבהונות לבד שמן שבא מן הנסכים: מתני' לערב באין זה אלל זה. יוחנן אלל אחיה וכנגד החותמות שקיבל נותן [לו] יוחנן מעות אם פחתו פחתו ליוחנן אם הומירו הומירו להקדש: בותני' מי חוסמו ממסינין לו עד הערב. שיבוח יוחנן אצל אחיה ויראה אם מצאו מעות יתירין כדי חותמו של זה שחבד נותן לו הנסכים ושם של היום פי׳ שם של היום היה כתוב ביום פ׳ נעשה חותם זה: מפני הרמאין. שמא ימלאנו אדם אחר זמן וילך אלל אחיה ויתו לו סולת: ירושלמי הגע עלמך שזיוג אותו היום שם המשמר היה כתוב עליו הגע עלמך שזיוג אותו המשמר שם היום שם שבת שם חדש כתוב עליהן:

נדבה דשניהן היו כבשים שאשם מצורע כבש

הוא אלא לפי שאשם מצורע טעון לוג שמן ליתן

תקלין חדתין נאמנין כו' אנו לאנו. ולא היה בא ליד אחר שאינו הגון: שאינן נאמנין. וירא אנכי שלא יגיע ליד אדס שאינו הגון: הא לך. שאחה נאמן ותיוהר בהם: בננוסן, שהרי טעמה אמת שעכשיו שהיה לריך למסור בננוסן, שהרי טעמס אמת שעבשיו שהיה לריך למסור מתכר. ובבלי ר"י שהיו בית אבא קייתין כר: מתבר אין פוחסין וכר: גוברין הן שמתון הקדש בידם והם פודין ערכין וחרמין וכל מלאכות הקודש בידם והם פודין ערכין וחרמין וכל מלאכות הקודש על כולה: ואין עושין שרה ביר. לשון הגאון דכל הממונים היו עמהן אחרים דמתכי חשב ראש הממונים היו עמהן אחרים דמתכי חשב ראש הממונים היו עמהן אחרים דמתכי בב" סבא בריית מוספת שאין פוחסין מבי ממונים למעלה מן האמרכלין: בד אלי השוד בסיב מסמיך בכחוב: ויחיאלו וגוי. שם שאין פוחסין מבי מסמיך בכחוב: ויחיאלו וגוי. שם מהוני ברסיב הלשרה בארך הוא לאורו עודבים כרו עד המאלו ועוואי.

בל? | אוכבן עואי חומא דל למה היה מביא לוגו עמו ברם כרבון מביא גדי נסכי רחל מה מידי במוי מומים לממלה מן החדא אמרי נסכי מון בה דרוניגן גדי משמש בינסכי צאן גדולים וקמנים זכרים ונקבות הדא אמרי נסכי לול זי מוכת חלש בי משה לשור האחד או לאד בכבשים או בעוים מדי ולמי מלו נוקלו פקדים וחי היאל ועויה בדי בתיב לבסבי בידי בתיב במשים או בעוים בי החדר למה מגמר מצור שהוד או לאד בכבשים או בעוים בי המלן ומוכד מאר חלק בין נסכי עגל לנסכי שור שהיה בדי מדי ממקר מי מוקל ומידי שלא חלק בין נסכי עגל לנסכי שור שהיה בדי מתוני ממקר מי מוקל ומיד שנה מדי מתוני מחלן ומות משונים: אר"ח מפסולת הלחות: שקים. השוקם: קופרים. ניגל במדי מד של מות בסבים אם מצאנו שחלק בין נסכי כבש לנסכי מול וליד משד שהי דור של מסד דיכרו עלו כ"ב בעוד מתוני מחלים בחול מות במל במלי היון פחת משונים: אר"ח מפסולת הלחות: שקים. השוקם: קופרים. ניגל במרו: וחדלים. מתוני: מולח ומם משונים ולי מיש ורי מותיב בי מרונים פולת הלו משל משל מישה הבין ומן ויון לנסך לשות ומד מותים והם לו מצור של מותם בפר של מפולת הלחות: שקים. השוק ווין לנסך לשות ביל במלי הלחות של מות בילו במלים הבין ווין לנסך למות בל במלים מות היין של בהמות חות לאון עלהן שלישת היין של בי למכי להל במנים לחלו ומד על מני במלים מות של היין בעודון מת של היין מות של היין מדי מותים והם נוסל הומל בעוד מותים והם נוסל הבבי של מותם בפיע ולא לותים בפר בי של מות בפיע של של המת בי של הוא ול מות בפיע במיע של מות בפיע במרונים במל בל המת בי בילות של הוא בשל הוא בילות בילו

לריכין ג' דהיינו דין וכיון דקרא ממטה למעלה קחשיב ש"מ שהראשונים מן הגוברין שהן למטה מהאמרכלין והא דקחשיב בקרא כה"ג לסוף אע"ג דהמלך גדול ממנו היינו כדי לסיים נגיד בית האלהים שיהיה השם בתר כולם שהוא למעלה על כל: **כשהוא חותם.** הלשכה שהמעות בתוכו דהאי קרא בשמירת האולרות איירי וילפיטן מיניה דלכך מיבי כולהו ללמד דכולם חותמין האולרות וכדמסיק: והם יקחו את הוהב. מיעוט רבים שנים: שתהת הפסולת שלך. והלוחות של סנפירינון היו: מחלב. מקום שחולבין ממנו: חמון שקין וכו'.

התכה ג בתני" ד' חוססום היו במקדם.

הלבה ג בתני" ד' חוססום היו במקדם.

ג' לג' נסכים חלוקין של בהחות
חוסם ראשון לנסכי בקר והן ג' עשרונים סולת
בלול בחלי הין שמן זיין לנסך חלי ההין וחוסמו עגל
והב' זכר לנסכי לשתרגום איל דכרא ונסכיו שחי מסכים: ממסינים לו עד הערב. שיודווגו יחד יוחנן

ג' דהא פסקו שכר ולדקות ופדויית ערכין וחרמי מחצב. נתקום שחופר (תנונו יותון שקץ וצו. לאו השוקים ראו הכרטיים ראו בשרו וכל זה ממה שהוא אוכל ושותה מן היהודים וכל כרשו מן היהודים: מיחמי לדיקא וכו'. כדי לזכות בראיית הציק הביטו אחריו דוכות גדול הוא שזכה לראותו:

ואב וכל נעפט מיל שמרגום מיל דכרח ונסכיו שלי עשרונים סולת בלול בשתן שלישית ההין ויין לנסך שלישית ההין והג' גדי לנסכי כבש בן שנתו והן עשרון סולת בלול ברביעית ההין שמן ויין לנסך רבעית ההין והד' חוטל והם נסכיו של מצורע עשיר שמביא ג' בהמוח ולריך עשרה לוגין שמן חשעה לשלשה כבשים ואחד למחן חנוך ובהונות וחרי ליה חוטא משום דעל שבע עבירות נגעים זקרי כיה חוטה תפום לעם עכב עבירות כנסים באין: ה' היו. ב' חוממות היו למצורע: חוטא דל וחוטא עשיר. לפי שמצורע עני אינו מביא אלא בהמה אחת ואם לא היה למצורע אלא חותם אחד היו נותנים למצורע עני עשר לוגין ות"ק סבר למצורע עני נותנין חותם גדי ולוג רביעית היה מביא מביתו: וארמית לסוב עליהן. שרוב דבורם היה בלשון ארמי: זכרים ונקבום. בין לנסכי עולות שאינן באות אלא זכרים בין נסכי שלמים שבאין זכרים ונקבות ועולה ושלמים טעונין נסכים דכתיב עולה או זבח: נותן לו מעות. כפי הנסכים שהוא לריך: בא לו אלל אחיה. שהיה ממונה לקנות יינות ושמנים וסלתות שלא יהא כל מביא קרבן לריך לחזור אחר נסכים העשויין על טהרת הקדש: ואם הוסירו הוסירו להקדש. ולא אמרינן שמא מעותיו של יוחנן הם שנמערבו במעות של ואחיה אם נמלאו מעות יתירים ביד יוחנן כנגד החותם שאמר זה שנאבד ממנו נותנים לו: ושם היום כחוב. על החותם יום פלוני בשבת: מפני הרמאין. שמא מלא חומם שנפל מחבירו או ממאריה או מיוחנן ובא עכשיו ליקח ודיום שמוליאו אינו רשאי להוליאו שהאובד מחזר אחריו ועוד יש לחוש שמא לקח חומם בשער הזול והלניעו עד שער היוקר: גבו׳ ופריך ולכן עואי חוטא דל למה ליה. חותם בפני עלמו היה לו להביא חותם גדי: ומשני היה מביא לוגו עמו. כדי שיביא גם לוג שמן שלריך המצורע למתו תנוד ובהונות והמותר נאכל לכהנים המנות ע מנתן מנון ובהומת המנוער מהכל לכהים כדין קדשי הקדשים ולכיין שיהיה על טהרת הקדש לפיכך נתנו לו חותם בפני עלמו שהוא נסכי גדי וד' לוג שמן: כרם כרכנן. אבל לרבנן לא היו טתנין לחוטא דל אלא חותם של גדי ולוג שמן למתן בהונותיו היה מביא מביתו קשיא א"כ אף לחוטא עשיר לא היו לריכין לתקן חותם בפני עלמו שיכולין ליתן לו ג' חותמות גדי: נסכי רחל. בכמה שאינו נוכרים במתני': **ומשני מו מה דסני במתני'**

משמש וכו'. שמעינן דנסכי רחל כנסכי גדי:

שהיה בדין. שיהא חילוק בין נסכי עגל לנסכי שור:

ממיד כז ב. ב) בבא בתרא יו) מנתיץ כו ב, כ) בבח בנו כו ח ב, (ג) שם, ד) נדרים לח א ה) ויקרא רבה פ׳ לב, 1) בבלי קדושין לג ב ירושלמי בכורים פ"ג הל"ג ועי ש"ר פ' נא, 1) מנחות לב א, **ד**) מנחות ,3 65

עין משפם נר מצוה

מ א מיי׳ פ״ז מכלי המקדש הלט"ו: ב מיי׳ שם הל"כ:

יא ג מיי׳ שם פ״ד הלכה

י. יב ד מיי׳ פרק ט ממ״ע הלכה ה: יג ה מיי' פ"ד מכלי המקדש הלי"ז:

יד ו מיי׳ פ״ז שם הלי״ל: שו ז מיי שם הל"ו: שו ח מיי שם הלי"ב ובהשנות:

ט מיי' פרק ממעה"ק הל"ד: רו ט

נוסחת הבבלי

(א) נאמנין הא לך זו כו' מעתה אין אנו רשאין לספר בגנותן של אלו: (ב) שררה על הלבור בממון פחות מב׳ כו׳ ואלעזר שעל הפרוכת כר: (ג) למלך המלך רואה כר: (ד) חמו קופריה אכיל כר' לשבח הלואי מחמי נדיהא כו':

הגהות הגר"א

[א] ל"ל ולבן עואי חוטא דל למה מפני שמבים לוגו עמו ברס כרבגן וכו'. ועי׳ בק"ע שמפרש גס כן על דרך הגה"ה זו:

תורה אור השלם

ו. ויחיאל ועוויהו ונחת ועשהאל וירימות ויוזבד ובניהו פקידים יְּבְנָיִהוּ (בְּנִנְיָהוּ) וְשִׁמְעִי אָחִיו בְּמִפְּקֵד יְחִזְקְיָּהוּ אָחִיו בְּמִפְּקַד יְחִזְקְיָּהוּ הַמֵּלֶךְ וְעַזְרִיָהוּ נָגִיד בִּית הָאֱלֹהִים:

. דברי הימים ב לא יג 2 וָהֵם יִקְחוּ אֶת הַזְּהָב וְאֶת הַתְּכֵלֶת וְאֶת הָאַרְגָמָן וְאֶת תּוֹלַעַת הַשָּׁנִי וְאֶת הַשַּׁשׁ:

שמות כח ה שמחז כוד זי 3. וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל מֹשֶׁה פְּסָל לְךְּ שְׁנֵי לְחֹת אֲבָנִים בְּלָאשׁנִים וְכָתַבָּתִּי עַל הַלָּחת אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הַיוּ עַל הַלְּחֹת הַרְאשׁנִים אַשֶּׁר שִׁבַּרְתָּ:

שמוח לד א ף וְהְיָה בְּצֵאת מֹשֶׁה אֶל הְאֹהֶל יְקוּמוּ כָּל הְעָם וַנְצְבוּ אִישׁ פָּתַח אְהֵלוּ וְהָבִּיטוּ אָבְרִי מֹשֶׁה עַד באו האהלה:

שמות לג ח שמות לג'וו 5. פְּכָה יֵעְשֶׂה לְשׁוֹר הָאֶחָר אוֹ לְאֵיל הָאֶחָר אוֹ לָשֶׁה בַּבְּבָשִׁים אוֹ במדבר טו יא בעזים: